

Nr. 3, Decembrie 2023

IDEEN Magazin

Der bunte Herbst der IDEES Feiertage

**Dincolo de cancelarie:
hobby-urile și pasiunile noastre**

**IDEES Schüler: Sportlich
stark und fit für die Zukunft**

**Debate: Audiobooks
vs. Traditional Books**

Lumi fantastice

REDAȚIE

Ioana Rădulescu & Simone de Turzansky

PROFESORI COORDONATORI

Simone de Turzansky	Daniel Pop
Alina Țițteriu	Petrică Băbătie
Dana Nicorici	Lavinia Curelea
Alexandra Bortaș	Michaela Frunzăreanu
Ana Tudor	Corina Tudor
Andreea Iordache	Iulia Cojocaru
Daniela Pițigoi	Laura Drăgoi
Alina Negruțiu	

AUTORI TEXTE ȘI IMAGINI

Elevii și profesorii Liceului Teoretic German IDEES

COPERTĂ

Miruna Ion, clasa a 4-a

CORECTURĂIoana Rădulescu
Alina Țițteriu
Dana Nicorici
Ana Tudor**FOTOGRAFII**Luchian Comșa / Itpmedia.ro
Oglinda Magică
Profesori/educatori IDEES**DTP**

bright-communication.com

ÎN ACEST NUMĂR...

Editorial	3
„Herausforderungen machen mir Spaß und ich liebe meinen Beruf!“ - ein Interview mit Andreea Iordache, Deutschlehrerin	4
„Ich bin sehr glücklich darüber, dass ich an die IDEES Schule gekommen bin!“ - ein Interview mit Julia Baum, Deutschlehrerin	5
Dincolo de cancelarie – Hobby-urile și pasiunile noastre	6
Der bunte Herbst der IDEES Feiertage	10
Schreibwerkstatt zum Thema Herbst mit der 4. Klasse	12
Debate: Audiobooks vs. Traditional Books	14
The Art of Match Building / Crosswords: A Forgotten Gem	17
Project Based Learning with the IDEES fourth graders	18
Buchpräsentationen der Siebentklässler	19
Rolul hobby-urilor: de ce și cum încurajăm copiii să își urmeze pasiunile	20
Vizită la Fabrica de Timbre / Pasiunea mea pentru colecționarea timbrelor	22
Salvatorul neașteptat / Tainele bunicii / Cum am început să iubesc cărțile	24
IDEES Schüler: Sportlich stark und fit für die Zukunft	26
Die verschiedenen Kalender auf der Welt	28
Lumi fantastice	30
Aleea principală – o nuvelă	32

**Dragi elevi IDEES,
Dragi părinți și colegi profesori,**

Câteva gânduri în deschiderea celui de-al treilea număr al revistei noastre IDEEN:

Educația nu este doar despre note și diplome. Adevărata învățare se întâmplă când elevii noștri devin arhitecți ai propriilor experiențe, când își modelează inteligența nu doar pentru a răspunde corect la întrebări, ci și pentru a-și pune propriile întrebări despre lumea care îi înconjoară.

În rolul meu de director al Liceului Teoretic German IDEES, pun în joc fascinația mea pentru neuroștiință, lumea vastă a cărților și energia bună a practicării constante a sportului, pentru a dăruir experiențe de învățare care nu doar educă, ci inspiră.

Neuroștiința nu este doar despre termeni complicați și imagini cu rezonanță magnetică. Este despre înțelegerea felului în care gândurile și emoțiile se joacă pe tabla de șah a creierului nostru. Ca profesor, folosesc aceste cunoștințe pentru a crea strategii de predare, care nu se mulțumesc doar să depoziteze informațiile în memorie, ci să le facă relevante și interesante.

Scopul? Să vezi că elevii nu sunt doar atenți, ci entuziasmați, gata să pună întrebări și să caute răspunsuri. Cititul nu este o escapadă de la realitatea digitală, ci o conexiune directă cu experiențe și idei care altfel ne-ar fi străine. Este vorba despre a-i convinge pe elevi să aleagă o carte, nu pentru a scăpa de scrolling-ul infinit, ci pentru a se lăsa absorbiți într-o poveste care îi provoacă să gândească, să simtă și să experimenteze viața dincolo de propriile limite. Nu este o corvoadă, este o alegere care îi poate duce departe.

Totodată, sportul nu este doar despre a transpira sau a bate recorduri. Este despre a învăța cum să gestionăm eșecurile, cum să ne setăm obiective și să lucrăm pentru ele. În clasă, aduc această mentalitate practică: să încurajez elevii să își asume riscuri calculate, să accepte feedback-ul și să folosească fiecare obstacol ca pe un semn că mai este loc de îmbunătățire. Nu este vorba de a câștiga la toate capitolele, ci de a învăța cum devii o mai bună varianta a ta.

Așa că da, sunt director, neurocercetător amator, cititor înfocat și sportiv de plăcere în timpul meu liber. Dar cel mai important, sunt un antrenor pentru micile minți curioase din fața mea, gata să fie transformate în mari minți creative. Dincolo de pasiunile personale, îmi doresc să le arătăm elevilor că învățarea este dinamică și relevantă. Nu stăm cu nasul în cărți teoretice - construim, argumentăm, experimentăm și calculăm. Învățăm CUM să gândim, nu CE să gândim.

Cum facem asta? Printr-o ofertă variată de cursuri de bază, dar și opționale. Ele nu sunt niște simple extra-uri. Sunt esențiale. Ele dau culoare și adâncime educației. Nu ne limităm la a preda, ci inspirăm. Elevii nu doar ascultă, ci explorează.

Prin aceste cursuri, elevii noștri acumulează cunoștințe și dezvoltă un mod de gândire integrativ și flexibil, capabil să facă legături între diverse domenii de studiu și să aplice înțelegerea lor în moduri inovative și creatoare. Această abordare educațională nu doar că îi pregătește pentru succesul academic, dar le deschide drumul spre o viață profesională și personală împlinită.

În cadrul Liceului Teoretic German IDEES, construim o comunitate unde educația se întâlnește cu pasiunea, unde fiecare zi este o ocazie de a ne conecta cu ceea ce ne face cu adevărat vii. Este un loc unde elevii sunt stimulați să fie curioși, să întrebe, să exploreze și să crească în cele mai autentice versiuni ale lor. Aici, nu doar predăm materii – noi insuflăm dorința de a învăța pentru totdeauna.

Așa este școala noastră pentru elevii ce ne calcă pragul: realistă, vibrantă, captivantă.

Dana Nicorici

Director al Liceului Teoretic German IDEES

„Herausforderungen machen mir Spaß und ich liebe meinen Beruf!“

Ein Interview mit Andreea Iordache, Deutschlehrerin

Von Sophia Modâlca und Mara Chiciu, 5. Klasse, Koord. Lehrerin Simone de Turzansky

Haben Sie Kinder?

Ja, ich habe zwei Kinder. Ich habe einen Sohn, Nouri heißt er, er ist Schüler hier in der 9. Klasse, und ich habe noch eine Tochter, Arianna, die Studentin ist. Sie studiert Literaturwissenschaften an der Bukarester Universität.

Was haben Sie studiert?

Ich habe Germanistik studiert, das heißt, ich habe die deutsche Literatur, Sprache und Kultur studiert und Englisch war mein Nebenfach.

Warum wollten Sie Lehrerin werden, und nicht etwas anderes?

Ursprünglich wollte ich eigentlich gar nicht Lehrerin werden. Als ich jung war, dachte ich mir, dass dieser Beruf sehr schwierig und anspruchsvoll sei. Mit der Zeit aber, begannen mir die Herausforderungen Spaß zu machen und dann wurde ich Lehrerin und ich liebe jetzt meinen Beruf. Ich kann mir gar nicht vorstellen, dass ich einen anderen Beruf ausüben würde.

Woran denken Sie, wenn sie unterrichten? Was kommt Ihnen durch den Kopf?

Das ist eine interessante Frage! Eine Menge Sachen: zunächst einmal versuche ich Blickkontakt mit allen meinen Schülern zu haben, um sicherzustellen, dass sie mich verstehen, aber ich denke an eine Vielfalt von Dingen. Ich überlege mir, wie ich meine Schüler bewerten soll, wie ich ihnen konstruktives Feedback geben kann oder wie ich sie für das Unterrichtsthema begeistern könnte. Ich versuche sie zur aktiven Teilnahme zu ermutigen und mich an ihre unterschiedlichen Lernstile anzupassen – an ihre Stärken, wie auch an ihre Schwächen. Ich bemühe mich, flexibel zu sein, falls eine unerwartete Situation auftritt. Ein Lehrer denkt also an sehr viele Sachen, wenn er unterrichtet. Es geht nicht nur um die Vermittlung von Wissen – deswegen ist dieser Beruf auch so anspruchsvoll. Und toll, zur gleichen Zeit!

Wie viele Klassen haben Sie im Laufe der Zeit unterrichtet?

Ich habe sie nicht gezählt. Aber ich war auch Erzieherin im Kindergarten, ich hatte auch Grundschulklassen und jetzt unterrichte ich am Gymnasium. Voriges Jahr habe ich sogar Lyzeumklassen unterrichtet.

Haben Sie auch in der Grundschule unterrichtet?

Ja, das habe ich. Die jetzige 6. B Klasse war meine Klasse. Das hat mir sehr viel Spaß gemacht.

Warum gefällt es Ihnen an der IDEES Schule zu arbeiten?

Erstmals ist hier eine sehr tolle Stimmung. Meine Kollegen sind sehr freundlich, nett, lieb und lustig. Es geht um die Gemeinschaft, um gemeinsame Interesse und Projekte und ich glaube, vor allem, geht es um euch, die IDEES Kinder. Ihr seid wunderbar!

„Ich bin sehr glücklich darüber, dass ich an die IDEES Schule gekommen bin!“

Ein Interview mit Julia Baum, Deutschlehrerin

Wer sind Sie und was unterrichten Sie an der IDEES?

Mein Name ist Julia Baum und ich komme aus Deutschland. Aus Stuttgart um genau zu sein. Das liegt im Süden Deutschlands. Seit diesem Jahr arbeite ich als DSD Lehrerin an der IDEES Schule und unterrichte hier Deutsch.

Was ist das Besondere an der DSD Prüfung?

Das DSD ist ein deutsches Sprachdiplom der Kultusministerkonferenz, also eine Sprachtest für Deutsch als Fremdsprache für die Niveaustufen A2/B1 bzw. B2/C1. Es werden Kompetenzen wie Schreiben, Lesen, Hören und Sprechen geprüft. Wir üben also im Unterricht die einzelnen Prüfungsanforderungen, besprechen Themen, die für die Prüfung relevant sind und lernen viel über Landeskunde und aktuelle Themen in Deutschland. Spannend dabei ist für mich besonders der Austausch mit den Schülerinnen und Schülern über ihre Erfahrungen und Erlebnisse in Rumänien und ihrer Schule. Wer erfolgreich die DSD I und DSD II Prüfung ablegt, hat die Möglichkeit z.B. in Deutschland zu studieren.

Warum sind Sie nach Bukarest an die IDEES Schule gekommen?

Die Idee für den Auslandsdienst war schon lange da. Ich wollte die Möglichkeit nutzen mit meinem Beruf im Ausland zu arbeiten. Da war das Angebot als DSD Lehrerin nach Rumänien zu gehen genau das richtige für mich. Ich unterrichte auch in Deutschland sehr gerne Sprachen und so entschieden meine Familie und ich, dass wir nach Bukarest ziehen werden und ich bin sehr glücklich darüber, dass ich an die IDEES Schule gekommen bin!

Was gefällt Ihnen an Bukarest besonders gut?

Bukarest ist vielfältig, modern, laut und bunt. Mir gefällt die Kombination von all diesen verschiedenen und zum Teil gegensätzlichen Eigenschaften der Stadt sehr gut. Es gibt so wunderbar ruhige Ecken mit wunderschönen alten Villen und engen Straßen. Genauso gibt es moderne, große und laute Gegenden, die voller Leben sind. Dieser Mix und die Möglichkeit für eine Zeit lang mittendrin leben zu dürfen, gefällt uns sehr gut.

Sie waren vorher auf Reisen. Was hat Ihnen am besten daran gefallen?

Genau, mein Mann und ich haben uns eine Auszeit vom Beruf genommen und sind 1,5 Jahre mit unseren Kinder auf Reisen gewesen. Das war eine unbeschreiblich schöne und intensive Zeit. Ich bin schon in vielen Ländern der Welt gewesen und habe im Ausland gelebt, doch mit der Familie und dem Auto unterwegs zu sein, war ein besonderes Gefühl der Freiheit. Wir haben sehr viel erlebt und tolle Menschen kennengelernt, die uns sicherlich ein Leben lang als Freunde erhalten bleiben werden. Ich denke das Schönste am Reisen ist genau dies, man trifft so viele verschiedene Menschen und lernt viele verschiedene Lebensweisen kennen, die einen sehr bereichern können.

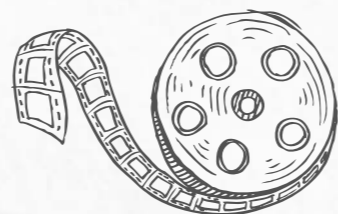
DINCOLO DE CANCELARIE Hobby-urile și pasiunile noastre

În tumultul vieții cotidiene, pasiunile și hobby-urile sunt esențiale pentru echilibrul mental și bucuria personală. Una dintre cele mai plăcute modalități ale mele de a evada din realitatea zilnică este prin lectură - aici timpul încetinește și imaginația prinde aripi.

Călătoriile reprezintă un alt hobby. De la metropolele pulsând de viață, la peisajele liniștite, fiecare destinație devine o șansă de a cunoaște culturi diferite și de a aduna amintiri prețioase. Călătoriile devin pentru mine o școală a vieții, unde învăț să apreciez diversitatea și frumusețea lumii.

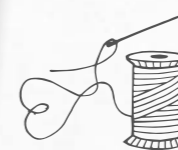
În universul cinematografiei, filmele clasice ocupă, în sufletul meu, un loc special. Le consider opere de artă atemporale, cu povești adânci și interpretări remarcabile. Fiecare film devine o călătorie în timp, oferindu-mi o perspectivă asupra istoriei și a evoluției artei cinematografice.

(Ana Tudor, Limba și literatura română)

Atunci când nu sunt la școală sau în cabinet încerc să îmi ocup timpul cu activități plăcute care să mă ajute să îmi „încarc bateriile” pentru o nouă săptămână și să „descarc” ceea ce s-a acumulat în săptămâna precedentă. Creativitatea este o resursă esențială în profesia mea, așa că îmi combin utilul cu plăcutul și aleg să o cultiv oricând am ocazia, pictând. Fac asta mai ales atunci când urmează zilele de naștere ale oamenilor dragi. Îmi place să pun în cadourile lor timp, iubire și atenție, personalizând diverse obiecte pentru ei: ghicidane, brelocuri, jachete... și lista poate continua!

(Lavinia Curelea, Consilier)

Mie imi place să cos goblenuri. Mă relaxează foarte mult.
(Anda Bădălac, învățătoare)

In meiner Freizeit höre ich gerne Musik und lese Bücher, wenn ich alleine bin. Zusammen mit Freunden spiele ich Karten, Brettspiele oder Pantomime. Musik, Lesen und Spielen sind also meine allerliebsten Hobbys.

(Andreea Iordache, Deutsch)

Pentru mine schiul reprezintă posibilitatea apropierii de natură. Albul perfect al zăpezii, soarele strălucitor, munții impunători și crengile copacilor încărcate cu zăpadă îți taie răsuflarea și te lasă într-o stare de admirație, de bine. Dacă adaugi la asta și sentimentul de bine-împreună pe care îl ai alături de cei cu care schiezi, poți spune că zilele de schi sunt momente de regăsire a echilibrului, de la cel fizic, la cel interior.

(Petrică Băbătie, Consilier)

„Your home should tell the story of who you are and be a collection of what you love”

Innendesign hat mich immer fasziniert und ich möchte ganz kurz erzählen, wieso das ein super Hobby für mich ist. 2021 begann ich an einem Kurs für Innendesign teilzunehmen und seitdem lerne ich immer mehr, indem ich auf dem Internet spezifische Seiten und Artikel lese und Showrooms besuche. Außerdem helfe ich noch Freunde, wenn sie etwas im Haus verändern wollen.

Inneneinrichtung ist eigentlich viel mehr als nur das Auswählen von Möbeln und Farben. Es ist die Kunst, eine Atmosphäre zu schaffen, die die Persönlichkeit der Familie widerspiegelt und glücklich macht. Ich glaube fest daran, dass ein gut gestalteter Raum das Wohlbefinden und die Stimmung einer Person beeinflussen kann.

(Andreea Lupu-Maci, Lehrerin)

Marea mea pasiune se îmbină cu profesia mea. Călătoriile îmi motivează dorința de a descoperi locuri și oameni noi, curajul și perseverența, îmi trezesc conștiința și recunoștința pentru tot ce oferă lumea aceasta, îmi oferă provocări, libertate și lecții de viață.

(Doinița Ștefan, Geografie)

Wenn es um Hobbys geht, denke ich unmittelbar an Gewässer. Ich liebe Wasserflächen und alles, was damit verbunden ist, sei es Schwimmen, Schnorcheln, Paddeln oder von Felsen springen. Das geht leider nur in den Ferien, aber ich bin voll dabei und das sind dann auch meine schönsten Erinnerungen. Manchmal passieren auch kleine Unfälle (mein Rücken könnte so manches erzählen und die Seeigel lieben mich anscheinend), aber das macht die ganze Geschichte umso abenteuerlicher. Ich bin auch glücklich, wenn ich mal ganz einfach an einem unserer Bukarester Seen sitze und den Sonnenuntergang bewundere. Und ein sommerlicher Platzregen ist auch toll! Gibt es unter euch jemand, der auch diese Leidenschaft für Wasser teilt? (Mădălina Gherghiceanu, Deutsch)

Improvizatia este o pasiune nou descoperita, pe care o practic de aproape un an, in cadrul unui curs de dezvoltare personala prin tehnici teatrale. Am observat inca de la primele intalniri ca este o forma de exprimare spontana ce aduce bucurie si provocari in viata mea. O data pe saptamana ma alatur unui grup de oameni faini alaturi de care explorez libertatea de a inventa, de a adapta si de a colabora, transformand momente obisnuite in experiente memorabile. Acest hobby imi dezvoltă abilitățile de comunicare, spontaneitatea și capacitatea de a mă adapta rapid la schimbări. Este o sursă constantă de energie pozitivă și o modalitate distractivă de a explora limitele creativității mele. (Corina Tudor, educatoare)

Hobbies play an essential role in my life. My passions are measured in bpm, pixels and vectors. They are my trifecta, bringing me joy and fulfillment. I cannot have one without the other. The one that keeps them all interconnected is music. Music brings the spark and energy that makes the magic happen. I consider myself a music addict, trying as much as possible to attend concerts and festivals that I love. Besides being a teacher, I am also a photographer and graphic designer. I enjoy working with color palettes, vibrant hues, typography elements and lights. Nikon D7000, Adobe Photoshop and Adobe Illustrator are my best buddies. The world of photography, graphic design and music becomes an endless playground for creativity, a place where I can express my artistic view. For me, this is a lifestyle. Therefore, I encourage everyone to pursue their passions. (Marina Burcus, English)

Când eram foarte mică, mama spunea că am o imaginație bogată, atunci când îi explicam, uneori, felul în care văd eu lumea. Expresia asta, „imaginație bogată”, era un fel de pastilă care se potrivea aproape mereu, când adulții erau descumpăniți de ceea ce spuneau copiii. Și copiii nu știau niciodată dacă e bine sau nu să ai o imaginație bogată. Cuvintele au apărut, așadar, mai întâi în minte, creând povești, decoruri și explicații la lumea adulților, pe care alegeam să o ignor, pentru a trăi exclusiv în cea a copilăriei în care totul era posibil. Am învățat să „fac” povești de la străbunica mea și de la bunicul, care era învățător în sat. De la el, am învățat și să scriu și să citesc, mai devreme decât era cazul, că mergeam cu el la școală, în loc de grădiniță. Apoi lumea aceea a dispărut, odată cu ei, iar poveștile mele au crescut, pe măsură ce și eu am devenit mai „mare”. Cuvintele au început să se scrie pe hârtie, mai ales în jurnal: poezii, descrieri la care „bibileam” câteva zile până când îmi plăcea cum „sună”, narațiuni scurte și cam prea „fabuloase”, așa zice eu acum. Și de la „imaginație bogată” am trecut la „talent la scris” - și asta, tot o expresie de folosit repede, precum cafeaua instant. Încetul cu încetul, a scris a început să devină modul de a mă vedea mai bine, de a afla ce simt, cum mă simt și, nu de puține ori, de a-mi explica lumea din jurul meu. M-au ajutat mult prietenii mei, scriitorii români și străini, din paginile cărora am „furat” inspirație și modele. Și acum, de exemplu, sunt secvențe din descrierile lui Sadoveanu, fraze ale lui Rebreanu, poezii ale lui Blaga, Bacovia, Eminescu sau Arghezi care îmi taie răsufarea. Și „străinii” magici, ale căror universuri fantastice trec de orice traducere, bună sau mai puțin bună. Sunt fraze, versuri, gânduri, în fața cărora stau și acum smerită și recunoscătoare ca la rugăciune. A scris și a citi nu sunt, pentru mine, doar un fel de a-mi trece timpul sau de a-mi „îmbogăți vocabularul” (câte expresii tocite și răstocite îmi vin în minte!). A scris și a citi înseamnă a respira un alt aer, a trăi multe alte vieți și a crea, cu fiecare pagină, un alt univers, tangent realității, dar diferit. Și nici nu trebuie să știu fizică cuantică pentru asta. Cuvintele pot totul, așa cum bine știm de la început, când era doar Cuvântul. (Daniela Pițigoi, Limba și literatura română)

Meine Freizeit versuche ich zwischen den drei Lieblingsbeschäftigungen zu teilen: reisen, malen und Bücher lesen. Bis hier klingt alles normal. Was wenige Menschen über mich wissen, ist dass ich eine mini Mäusesammlung habe. Ich lasse euch hier ein Foto von nur ein Teil von ihnen. (Alexandra Bortaș, Erzieherin)

Der bunte Herbst der IDEES Feiertage

(Alexandra Bortaș, Iulia Cojocaru, Corina Tudor, Erzieherinnen)

Der Herbst ist da im Kindergarten und in der Schule – und mit ihm gibt es jede Menge zu entdecken!

Beim **Erntedankfest** handelt es sich ursprünglich um ein christliches Fest, wobei die Menschen Gott für seine Gaben und eine gute Ernte danken. Neben dem christlichen Hintergrund soll es auch darum gehen, den Kindern unterschiedliche Aspekte über die Ernährung nahezubringen. Schon im Kindergarten ist es wichtig, den Kindern zu vermitteln, dass das Essen nicht von selbst auf den Tisch kommt. Mit verschiedenen Projekten, Geschichten und Liedern bringen wir den Kindern alle wichtigen Aspekte über das Wachsen, Pflegen und Ernten von Obst und Gemüse nah.

Dieses Jahr integrierten wir auch Elemente des bayerischen **Oktoberfests** in der Schule, wobei zum Herbstfest am 13. Oktober unser Schulhof bunt in weiß und hellblau, mit vielen Herbstblumen und originellen Kunstwerken der Schüler dekoriert wurde. Blasmusik ertönte überall, und die Kinder konnten Brezel, Lebkuchen, andere Köstlichkeiten und leckerer Fruchtsaft genießen.

In der Fridolin KIGA und der IDEES Schule basteln die Kinder ihre Laternen und lernen Laternenlieder im Voraus. An einem angesagten Tag im November kommen Kinder und ihre Familien zusammen und ziehen am Abend „durch die Straßen auf und nieder“ mit den Laternen aus und kehren dann im Kindergarten/ in der Schule zurück. Hier unterhalten wir uns, während wir gemeinsam essen und trinken.

Das **Laternenfest** hingegen ist eine festliche Veranstaltung, die oft im Herbst gefeiert wird und auf die Tradition des Lichts und der Gemeinschaft fokussiert ist. Kindergärten und Schulen bereiten sich auf das Laternenfest vor, indem sie Laternen basteln und die Kinder Lieder und Gedichte lernen, die sie während des Festes vortragen. Der Höhepunkt des Laternenfestes ist oft ein Umzug, bei dem die Kinder stolz ihre Laternen präsentieren und gemeinsam singen. Diese Feierlichkeiten fördern Teamarbeit, Kreativität und bringen die Gemeinschaft zusammen

Schreibwerkstatt zum Thema Herbst

(Koord. Lehrerin Alina Țițeriu)

Die Schüler der 4. Klasse haben im Rahmen der Schreibwerkstatt das Thema „Herbst“ kreativ behandelt: Nachdem sie mit ihrer Lehrerin verschiedene herbstliche Dinge im Park gesammelt haben, sind sie in die Schule zurückgekommen und haben sich fleißig an die Arbeit gemacht. Voller Enthusiasmus und Spaß haben sie wunderschöne Geschichten geschrieben. Hut ab, Schüler der 4. Klasse!

Die wunderschöne Kastanie

Es war einmal eine kleine Kastanie, die eine sehr stachelige Schale hatte. Sie war sehr schön, aber sie hatte ein großes Problem, ihre Schale. Niemand wollte ihr Freund sein, weil sie eine sehr stachelige Schale hatte. Als sie in dem Park spielte, liefen alle weg. Bis an einem Tag, als sie durch den Wald spazierte. Plötzlich hörte sie eine Stimme. Es war eine Baumrinde.

Die Baumrinde grüßte die kleine Kastanie. Die Kastanie fragte: „Warum läufst du nicht weg? Warum sprichst du mit mir?“ Die Baumrinde antwortete: „Warum sollte ich weglaufen? Du bist sehr schön und du hast mir nichts getan.“ Die Kastanie antwortete: „Alle laufen weg, wenn sie mich sehen, weil ich eine stachelige Schale habe.“

Die Baumrinde sah, dass die Kastanie eine Spalte in der Schale hatte und zeigte sie der Kastanie. Die Kastanie war sehr froh. Sie machte die Spalte größer, bis sie aus der Schale schlüpfen konnte.

Sie dankte der Baumrinde. Jetzt wollten alle ihre Freunde sein, aber sie wollte es nicht mehr. Sie wollte nur mit der Baumrinde befreundet sein und sie sind auch heute noch Freunde.

(Daniel Zaha, 4. Klasse)

Herbst ist überall

Es war Herbst, das Wetter wurde kälter und die Blätter fielen langsam runter. Die zwei Blätter, eine rote und eine gelbe, waren schon seit ein paar Tagen gefallen.

„Hast du die kleinen Kinder gesehen, die immer auf uns springen?“, fragte die gelbe. „Sicher, sie wissen nicht, dass wir auch lebendig sind“, antwortete die rote. „Wir müssen etwas tun, ich kann das nicht mehr aushalten“, beschwerte sich die gelbe.

Die beiden standen schwer auf und begannen langsam zur Kastanienhöhle zu schwanken. Als sie ankamen, fragten sie die Kastanienschwester, ob sie ihnen auch helfen konnte.

„Hallo, Anne! Wir haben ein großes Problem. Die Kinder springen jeden Tag auf uns, können wir bei euch für ein paar Nächte bleiben?“, fragte das rote Blatt. Die Kastanienschwester hatte gar kein Problem damit und ließ die zwei Blätter bei ihr schlafen. Dann spielten alle am Kamin und tranken heißen Tee. Die kleine Höhle war wunderschön. Rund herum waren Pilze, Tiere und eine Menge bunter Blätter!

(Miruna Ion, 4. Klasse)

Wie schön es ist, wenn Herbst da ist

Es waren einmal zwei bunte Blätter. Eine war rot und klein und die andere war gelb und groß. Die zwei Blätter langweilten sich so sehr, dass das kleine rote Blatt sich selbst fragte: „Wann werden wir endlich fallen?“ „Ich glaube in ein paar Tage, weil wir schon bunt sind“, sagte das andere Blatt. Das kleine Blatt sah das andere an. Plötzlich fiel ihm etwas ein und fragte: „Sollen wir lieber sprechen, bis wir abfallen?“ Die beiden Blätter sprachen, bis der Tag kam, an dem sie fallen mussten. Die beiden Blätter verabschiedeten sich. Das kleine rote Blatt blieb alleine, es dachte: „Wie schön es wäre, wenn ich noch an dem Baum jetzt wäre.“ Es legte sich an einem Baum und schlief ein. Plötzlich weckte es jemand. Erschrocken öffnete es die Augen, es war in einer Baumhöhle. Es schaute sich um. Dort war ein Kamin, ein Sessel und ein Schreibtisch mit einem kleinen Stuhl. In dem Sessel saß eine Eiche mit einer Tasse Tee. Sein Freund, das andere gelbe Blatt, war auch dort. Das kleine rote Blatt fragte: „Wo bin ich?“ Das andere Blatt antwortete: „Du bist in einer Baumhöhle bei dem Eichhörnchen“. Das kleine Blatt blieb bei den Eichhörnchen. Nun hatte das kleine Blatt viele Freunde.

(Miriam Răduț, 4. Klasse)

Der lange Herbst

Im Winter halten einige Tiere Winterschlaf. Doch jetzt ist die Mitte von Dezember und es ist wie ein normaler Tag im Oktober. Die Tiere haben entdeckt, dass das Wetter wie im Herbst ist. Die Blätter wundern sich und sprechen laut: „Oh, wir werden nicht auf dem Boden sterben. Letztes Jahr hatte es längst geschneit. Aber

zum Glück ist es noch immer Herbst. Wenn es geschneit hätte, wären wir gestorben.“ Auch die Kastanien und die Eicheln sind glücklich. Sie sagen: „Wie gut, dass es in diesem Wald nicht schneit. Wir lieben das. Auf den Boden kein Schnee! Wir werden nicht sterben.“ Doch die Tiere, die Winterschlaf halten, sind traurig. Der Igel sagt wütend: „Ich habe umsonst so viel gegessen! Es ist so warm! Ich kann nicht Winterschlaf halten.“ Auch die anderen Tiere sind wütend. Sie schreien: „Was ist los? Wann kommt der Winter? Ich will Winterschlaf halten!“

Bald kommt der Weihnachtsmann. Die Tiere planen: „Komm, wünschen wir uns, dass es immer schneit. Bis im April.“ So machen sie. Wenn Heiligabend kommt, erfüllt der Weihnachtsmann ihren Wunsch. Vom Heiligabend bis im April schneit es ohne Pause.

(Robert Filipescu, 4. Klasse)

Die kleine Kastanie

Eines Tages wollte eine kleine Kastanie die Welt erforschen. Sie begann einen kleinen Hügel hinunter zu rollen. Als sie unten ankam, sah sie eine Menge bunte Blätter, die miteinander sprachen. Die kleine Kastanie rollte zu einem kleinem Blatt und fragte das Blatt wie es heißt und das Blatt antwortete: „Ich heiße Rot.“

„Willst du mein Freund sein?“, fragte die Kastanie. „Natürlich“, antwortete das Blatt.

Die Kastanie erzählte dem Blatt, was sie machen wollte und fragte, ob es mitkommen wolle. Das Blatt wollte, also gingen sie weiter. Bald kamen sie im Wald an. Da trafen sie eine Haselnuss, die auch mitkommen wollte. Die drei reisten so tagelang, aber auf einmal wurde es kälter. Als sie einmal neben einer Gruppe Blättern ankamen, hörten sie wie diese sagten. „Der Winter ist da!“

Sie gingen weiter.

Eines Tages sahen sie eine große Gestalt. Die Gestalt war ein Kind. Das Kind beugte sich, nahm die drei in die Hand und brachte sie nach Hause. Im Haus war es warm. Die drei waren nun Schmuck im warmen Haus. Da lebte die kleine Kastanie mit ihren Freunden ihr ganzes Leben.

(Thomas Paraschiv, 4. Klasse)

The debate

Members of the IDEES Debate Club: Flavia Dumitriu, Eva Fălcută, Erica Roșu, Victor Vintilă, Mihai Berceanu, Luca Vasilescu, Alexandra Olteanu (6th and 7th grade)

Coord. trainer: Laura Drăgoi, ARDOR Muntenia (Asociația Regională de Dezbateri, Oratorie și Retorică)

Hello everyone! You're reading a debate about:

 audiobooks **vs** traditional books

You're witnessing two teams and each avatar is a person:

   and argue against   and .

Each person brings new arguments into the debate, supporting their point of view.

They also respond to their opponents' arguments.

Each argument has 4 components: **S**tatement, **E**xplanation, **eX**ample, and **I**mpact.

Some of our arguments are definitely missing some components.

Can you spot them and improve the arguments?

For audiobooks:

Against audiobooks
(for traditional books):

What do you guys think?

Are **audiobooks** superior to **traditional** books?

In my opinion, audiobooks are better.

I'll prove to you that audiobooks are easier to use if you find reading **challenging**.

That's because listening to an audiobook is faster than reading in **Braille**, if you are blind. It's also a lot easier for people with **dyslexia**, even when they learn how to manage it. For example, my dyslexic friend prefers audiobooks to normal ones. However, I think audiobooks can be useful even if you have no disability. In conclusion, **they can help absolutely everyone**.

By the way, my favourite book is **Survivors**. I love it because it's about dogs and it has a lot of plot twists.

I disagree with you, . I prefer traditional books.

First of all, I think your argument relies too much on exceptional cases. Even if you weren't, some people might prefer reading in **Braille**. According to a study published in the PLOS ONE journal, "congenitally and early blind individuals are able to achieve Braille reading speed of 80–120 words-per-minute". It's slower than sighted reading, but some people prefer it. Second of all, let me tell you why I prefer traditional books myself. In my opinion, they are better for **traveling**. That's because in order to listen to an audiobook, you need a charged device. But **books never run out of battery**, so they are also useful on long train rides or in remote places where you don't have electricity, like the mountains or the Danube Delta. In conclusion, audiobooks are far less reliable. A recent book I've read is **White Fang** and you can find it in the library. I liked the story and it was useful for school, too.

I agree with my teammate's message, .

Let's start with your idea about **traveling**. In my opinion, audiobooks are actually better because they take up less space. Just take your device and external battery with you, and you're good to go. You've got everything you need on one device.

Let me bring another point in this debate. Listening to audiobooks can help you focus more and **trains your attention**. While listening to an audiobook, it's hard for many people to concentrate and some of them tend to even fall asleep! By trying to focus on the speaker's voice, you train your mind to stop wandering and pay attention instead. **In debate matches for example**, you have to be able to focus on what the speaker says, take notes and maybe even counter their opinion. On the long term, good focus can make a big difference academically and professionally because you can pay attention during exams and during important meetings and presentations at work. Also, my favourite book is **Warrior Cats** because it's very creative and it teaches you about cat life.

Hey, I just want to add something to your space saving idea.

The way I see it, you can save the audiobooks on your phone, so **you carry less stuff with you** if you want to read more than one book on vacation. This is a perfect addition to your point about travelling.

Let's say you want to read the whole series of **Harry Potter** books and there are 7 of them. If you have them saved as audiobooks you can just carry your phone, tablet or computer.

This is super useful if the airplane flight or the car trip is very long and having more options will **keep you from getting bored**.

I want to support in this debate.

I'm going to add three points to this debate.

First of all, while **traveling**, there are situations, like riding your bike, when you shouldn't wear headphones because you need to hear the city sounds in order to safely navigate it. Second of all, reading normal books also requires focus, so you can train your attention anyway. Adding to that, books are sometimes easier to understand and **more memorable than audiobooks**. That's because you can read a paragraph as many times as you need to and you can also look up new words in a dictionary. When you listen to audiobooks, you're tempted to move on even when you don't understand everything because the recording just keeps playing on and on.

By the way, I really liked **Journey to the Centre of the Earth** because of its style and the characters' amazing adventures.

Hey 🐼, I want to add something to your argument.

Traditional books are not only more **memorable**, but also more captivating. Instead of hearing a neutral voice reading the book for you, while reading you can actually **imagine the landscapes, characters and events**. You can then keep reading for three hours and it will feel like 15 minutes.

On the other hand, while listening to an audiobook you can easily **lose focus**, as anything around you can **distract you**: a notification, a noise, or a stain on the wall.

My favourite recent book is **Percy Jackson & the Olympians: The Lightning Thief**. I like reading about brave characters that fight for their lives.

I am on the audiobook team, too!

Regarding **focus**, I think we can agree that both types of books can help you. Audiobooks, on the other hand, can help you improve your **listening skills** in Romanian, English, German or other languages. Both types of reading require self control from distractions.

Next, I'd like to come back to the **traveling clash** and describe a situation where audiobooks are beneficial for the driver and passengers. If you don't have time for reading and you need to get somewhere, you can listen to audiobooks while driving. Therefore, you save some time, like a **multitasking boss**. And if you're a passenger, you don't get dizzy either because you don't need to physically look at your phone, Kindle or book. **Let's say you're a busy student** and you have to catch up with your reading. So, what do you do? You listen to an audiobook on your way to class.

You should remember my argument because having great time management and being able to gain knowledge while doing everyday tasks can help you become **well informed**.

This was a great debate, everyone!

Let me sum up everything!

First of all, audiobooks seem to be generally better if you have a **reading related challenge or disability**.

When it comes to **improving your focus**, traditional books and audiobooks have both advantages and disadvantages. For example, the content from traditional books might be more memorable, but audiobooks can improve your listening skills.

And concerning **traveling**, audiobooks don't take up too much space when packing, however you should avoid them if you don't have access to electricity. They're better for multitaskers, but not for cyclists.

Either way, books are great for you. I read **Dune**, watched the movie AND I could listen to the audiobook over and over again!

Stay tuned for our next debate!

The Art of Match Building

(Theodora Știrbu, 7th grade, coord. teacher Dana Nicorici)

Are you one of those people who is really creative and doesn't want to waste time on boring activities? That is exactly what my brother is doing! He has gained a lot of experience over the past years and he now has over 25 creations.

You need a few pieces of equipment, such as glue, a piece of cardboard and, of course, a lot of matches. These can be found in most art-shops, libraries or you can even buy them from your local market. Despite all the above, you also need either your imagination or an inspo-picture, so that your match building will be accurate to the real world. Now that you have everything you need, you can start sticking the matches to one another until you've reached the finished product!

Very few people have heard of this free-time activity, especially because it requires a lot of time, which most people don't have. However, one of its unusual aspects is the fact that it increases the capacity of your imagination and improves your skills in building, which may be really useful if you choose a career in architecture. Although crafting buildings out of matches has many benefits, I'd say that the most important one is the fact that it is a great stress-reliever.

Have you already thought about trying it? You can find plenty of videos online from which you can learn the art of match building. Who knows, you might even like it!

Crosswords: A Forgotten Gem

(Lara Pichler, 7th grade, coord. teacher Dana Nicorici)

Have you ever done any crosswords or Sudoku? If so, then you're just like me! It's an activity that I started doing when I was around nine. I don't really have enough time to do crosswords nowadays, so the perfect opportunity to do so is when I'm on a road trip.

Firstly, for crosswords, the activity involves having to think about a word that corresponds to a given requirement. As for Sudoku, you're supposed to write numbers in a way that they don't repeat themselves horizontally, vertically and in the box filled with all the other numbers. In order to do these activities, you need to buy a magazine or a newspaper which includes this type of games and of course, something to write with.

Perhaps, you're wondering "what's so unusual about this?" Well, let me explain it to you: A lot of kids and teenagers these days are too absorbed by their phones and other devices, which leads to unimaginably few of

them actually doing any activities, especially not challenging mind games, such as crosswords and Sudokus, which on one hand may be perceived as old-school or boring. On the other hand, it's a really relaxing and fun way to spend your time, plus you can even listen to music for an even better experience. In addition, it also trains your brain, strengthens your focusing skills and enriches your vocabulary, while still being a pleasing thing to do.

Take my advice and give it a go! I hope you'll enjoy it and even if you don't, you have nothing to lose from trying a new activity!

	8		6			1	
				8	2	5	6
		1					
			9	4	6		3
		9		7	5		
4	7	5		2			
					8		
7	1	3	4				
	5				9	3	

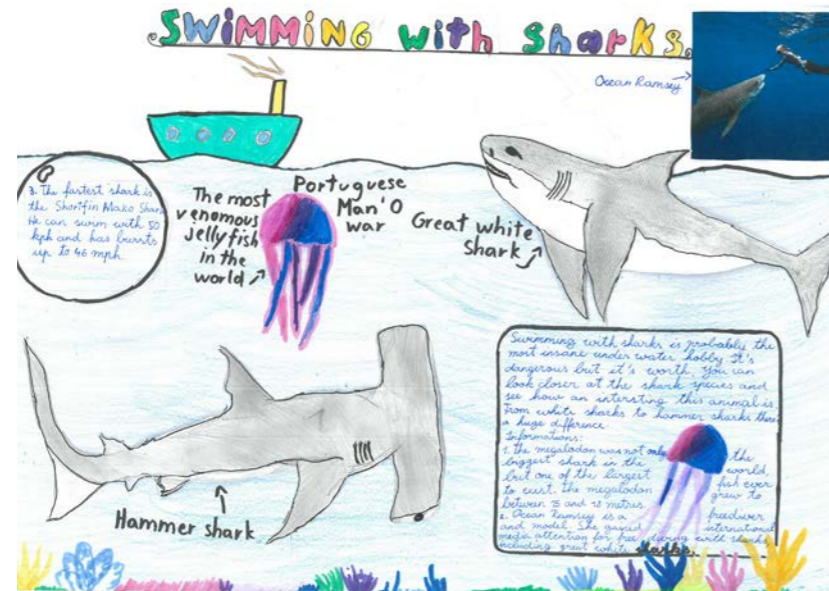
Project Based Learning with the IDEES fourth graders

(coord. teacher Alina Negruțiu)

There are numerous benefits stemming from this type of activity, including critical thinking, social learning and nurturing the individual strengths to bloom. As you can imagine, we ticked all of these and we had tremendous fun. Students researched, in class, and then at home, unusual hobbies and created team projects. Everything that resulted was carefully selected by the team members to best represent themselves in front of their classmates and school.

(Mihnea Ciofu, Ema Georgescu, Andrei Hurezanu) (Cătălin Moncea, Filip Neagu, Thomas Paraschiv, Nathalie Chintilă)

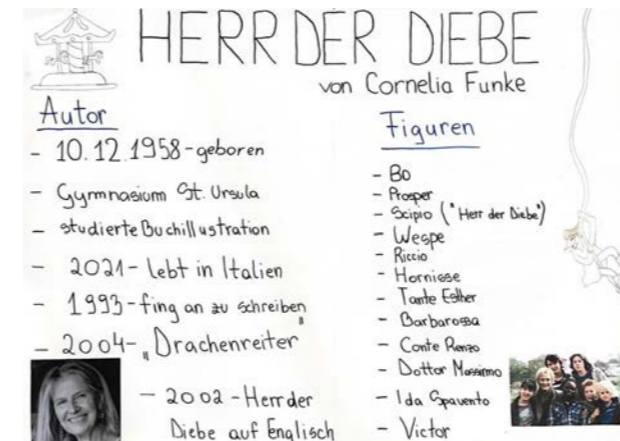

(Miruna Ion, Carla Ponta, Daniel Zaha)

Buchpräsentationen der Siebentklässler

(Koord. Lehrerin Andreea Iordache)

Habt ihr die Bücher: „Herr der Diebe“, „Das Tagebuch der Anne Frank“ und Oscar Wildes Märchen und Erzählungen gelesen? Nun, die Siebtklässler*innen haben es gemacht und die Bücher präsentiert, um euch allen den Appetit aufs Lesen zu wecken. Außerdem haben sie noch ihre eigenen Covers dazu entworfen. Schaut sie euch mal an! Kreativ und meisterhaft, nicht wahr? Sie haben mir verraten, dass es ihnen Megaspas gemacht hat, daran zu arbeiten. Versucht es auch einmal! Viel Spaß beim Lesen!

„Herr der Diebe“ – Cornelia Funke
Carla Ispas, David Donisan, Sara Viziteu, Victor Vintilă, Lara Pichler, Sarah Luca

„Märchen und Erzählungen“ – Oscar Wilde
Theodora Știrbu, Mara Carpen,
Zoe Gavrilă-Borțun, Anouk Georgescu,
Alexandra Olteanu, Miruna Sache

„Anne Frank Tagebuch“ – Anne Frank
Iustina Ganea, Ana-Carolina Vilaia, Mihai Berceanu, Luca Vasilescu,
Sofia Burcin, Andra Pașol

PROJECTS

PROJEKTE

Rolul hobby-urilor: de ce și cum încurajăm copiii să își urmeze pasiunile

(psih. Lavinia Curelea, psih. Petrică Băbătie)

Sănătatea emoțională și starea de bine sunt elemente fundamentale pentru o viață echilibrată și armonioasă, fiind puncte esențiale în dezvoltarea copiilor și adolescenților. De multe ori programul zilnic al elevilor este unul foarte încărcat: program școlar, afterschool, activități extracurriculare sau sportive. Totul este contracronometru, astfel încât să fie bifate cât mai multe din activitățile puse pe lista de lucruri de făcut. Dorința de a obține performanță și a face câte puțin din fiecare duce adesea la o presiune foarte mare pe umerii copiilor, subliniind o necesitate tot mai mare de îngrijire atentă a sănătății lor emoționale, scopul fiind asigurarea unei dezvoltări sănătoase și echilibrate.

Hobby-urile sunt activități desfășurate în timpul liber în scop recreațional și reprezintă un element esențial în acest proces de dezvoltare, atâta timp cât sunt adaptate nevoilor și programului copilului. Ele nu sunt doar o modalitate de petrecere a timpului liber, ci pot fi și un mijloc semnificativ de a influența pozitiv sănătatea mentală și starea de bine a elevilor. Participând la diverse activități, copiii pot dobândi abilități care le susțin independența, stimulând autonomia personală și capacitatea de asumare a responsabilității. De asemenea, acestea favorizează construirea unei rețele sociale și pot avea un rol important în dezvoltarea și consolidarea stimei de sine, dar și în reglarea nivelului de stres resimțit.

Hobby-urile și activitățile extracurriculare sunt o **sursă de divertisment**, dar și un instrument puternic în **construirea și menținerea unui echilibru sănătos între minte și corp**. Astfel, ele aduc numeroase beneficii în dezvoltarea psiho-emoțională a copiilor, venind în completarea cunoștințelor și abilităților dobândite în mediul academic.

Beneficiile hobby-urilor și ale activităților extracurriculare:

1. Dezvoltarea abilităților sociale
2. Dezvoltarea abilităților emoționale
3. Creșterea încrederii în sine
4. Dezvoltarea autonomiei personale
5. Dezvoltarea rezilienței
6. Dezvoltarea creativității

Deși activitățile extracurriculare aduc numeroase beneficii dezvoltării copiilor, este important să fim conștienți și de potențialele efecte negative pe care acestea le pot avea în anumite circumstanțe. Unele dintre aceste efecte negative includ:

1. **Supraîncărcarea programului**
2. **Competitivitate excesivă și stresul performanței**
3. **Impact negativ asupra vieții sociale și familiale**
4. **Solicitare academică excesivă**
5. **Efecte negative asupra sănătății fizice**
6. **Presiune socială**

Nu este dificil să identificăm momentul în care un copil începe să capete aversiune sau rezistență la o anumită activitate. Trebuie să fim atenți la bucuria resimțită de acesta atunci când are succes, măsura în care este dispus să depună efort în mod independent pentru obținerea succesului, nivelul de odihnă pe care îl resimte pe parcursul săptămânii, măsura în care poate gestiona vocea critică interioară sau exterioară, prezența și implicarea lui în relații sociale sau la gradul de competitivitate manifestat.

Astfel, performanța devine nesănătoasă pentru copii atunci când aceștia nu mai resimt bucurie desfășurând activitățile respective, când dispăre motivația intrinsecă, dar și când apare izolarea socială. Alți indicatori ar putea fi oboseala excesivă indiferent de numărul de ore de somn și dificultăți în gestionarea vocii critice interioare (exemplu: „nu sunt bun de nimic!”, „sigur o să pierd!”).

Pentru a evita aceste efecte negative, este esențial ca **părinții și cadrele didactice să respecte limitele și nevoile individuale ale copiilor și să promoveze o abordare echilibrată a activităților extracurriculare, asigurându-se că acestea aduc beneficii într-o manieră sănătoasă**. Atunci când apar totuși efecte negative, se recomandă discuții deschise cu copilul pentru restabilirea obiectivelor și identificarea nevoilor de bază în perioada imediat următoare (exemplu: odihnă, timp petrecut împreună, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, activități distractive care nu au scop didactic/nu sunt corelate cu performanța, consiliere). Cu cât intervenim mai rapid în aceste situații, cu atât creștem șansele ca performanța copilului să fie sănătoasă și să contribuie la dezvoltarea armonioasă a acestuia.

Concluzie: hobby-urile și activitățile extracurriculare sunt **esențiale** pentru **sănătatea emoțională și starea de bine a elevilor**. Prin aceste activități, ei își îmbogățesc experiența educațională și dobândesc abilități esențiale pentru viață, dezvoltându-și pasiuni și îmbunătățindu-și calitatea vieții. **Este o linie fină între performanța sănătoasă și cea nesănătoasă, așa că este necesar să rămânem în contact cu copiii noștri, astfel încât să îi ajutăm să gestioneze provocările cu care se pot confrunta.**

Fabrica de timbre

(Daniela Pițigoi, profesoară de limba și literatura română)

Luni, ca să înceapă original ultima săptămână de școală dinaintea vacanței de toamnă, elevii claselor a 6-a au vizitat Fabrica de Timbre împreună cu noi - dirigintele lor - Cătălina Ungureanu și Daniela Pițigoi. Am putea să vă povestim multe despre ce am văzut: mașini mai noi sau mai vechi, dar toate mari și impresionante, care fac într-o clipită aproape orice, de la cutii de transport la ambalaje de fast-food, de la timbre și plicuri la afișe și reclame. Am putea să vă spunem că am aflat istoria primelor timbre: în 1840, la Londra, primul timbru din lume, în 1858, primul în România. V-am putea descrie uimirea la vederea unei tiparnițe care o imită pe cea a lui Gutenberg, dar și mirosul înțepător al soluțiilor speciale care asigură, într-o instalație modernă, calitatea și rezistența culorii pe un suport de hârtie.

Dar e mai bine să vă povestim altceva, mai important și mai valoros decât experiența în sine. La Fabrica de Timbre, noi toți, 30 de copii și 2 adulți, am intrat în sălile, în halele și în birourile în care oamenii erau la muncă. Muncă grea, migăloasă, care cere efort fizic, pricepere, ochi antrenat și viteză. Muncă în zgomotul produs de mașinării, în mirosul de cerneluri și, uneori, în spații mai vechi de 100 de ani. Și toți, dar absolut toți oamenii minunați de acolo s-au oprit din treabă și ne-au făcut să ne simțim ca acasă: ne-au arătat tot ce ține de meseria lor, ne-au povestit cu emoție despre pasiunea pentru tipografie, pe care au moștenit-o, de cele mai multe ori, din familie, ne-au lăsat să punem capse pe adresele cartonate, să punem mâna pe plicurile proaspăt scoase din imprimante sau pe colile imense cu timbre. Ne-au spus povestea Romfilateliei cu mândria de a fi pus acolo ceva din sufletul lor, ne-au făcut cadouri și ne-au transmis cea mai importantă lecție a începutului de an școlar: lecția despre generozitate, despre pasiune, despre ospitalitate și despre meseria făcută cu dragoste.

Așa că, la final, sloganul fabricii - „Străbuni în tipar” - ni s-a părut prea mic pentru toată omenia și profesionalismul care ne-au încălzit inimile. Cum ar zice francezul, „Chapeau!”.

Pasiunea mea pentru colecționarea timbrelor

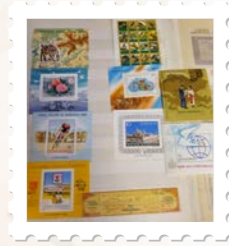
(Luca Prunaru-Herling, clasa a 6-a B, prof. coord. Daniela Pițigoi)

Eu sunt Luca, elev în clasa a 6-a, și sunt pasionat de timbre. Totul a început acum un an, adică în 2022. Într-o după-amiază, pe când stăteam de vorbă cu părinții mei, i-am întrebat ce făceau ei în timpul liber, pe vremea când erau copii. Știu că atunci copiii nu aveau un telefon mobil sau jocuri video, așa cum avem noi astăzi. Mi-au spus că petreceau foarte mult timp în aer liber, la joacă, iar printre hobby-urile lor se aflau colecționarea diverselor obiecte considerate valoroase sau atractive: timbre, bancnote, monede vechi, cărți poștale și surprize de la gumele de mestecat **Turbo**.

Cel mai mult m-a atras ideea de a colecționa timbre și le-am cerut detalii părinților mei. Atunci, ei mi-au povestit că mergeau la poștă și cumpărau plicuri care, pe vremea aceea, costau 8 lei și conțineau 30 de timbre românești și 15 străine. Majoritatea timbrelor erau ștampilate, iar dacă erai norocos, găseai, din când în când, și un timbru neștampilat. Cele fără ștampilă au o valoare mult mai mare decât celelalte. Dacă în colecția lor se găseau dubluri (adică același timbru de două sau de mai multe ori), făceau schimb cu alți copii. De-a lungul timpului, au strâns mai multe clasoare mari și mici (adică niște cataloage în care se ordonează timbrele), iar acum eu sunt posesorul lor. Așa că am început să mă ocup de propriile colecții. Îmi cumpăr timbrele și colițele de la **Romfilatelia**, dar mai am și câteva clasoare de la prietenii părinților mei, care au observat pasiunea mea pentru timbre, așa că mi-au donat o parte din propriile lor colecții. Colegul meu, Andrei, de la clasa a 6-a A, mi-a făcut o mare bucurie oferindu-mi o parte din colecția mea. Pasiunea mea a fost susținută și de doamna dirigintă Daniela Pițigoi care s-a ocupat de organizarea vizitării **Fabricii de timbre** din București.

În colecția mea, am timbre din țări mai îndepărtate, cum ar fi Guineea-Bissau, Laos, Cuba, Mongolia, Rwanda, Republica Haiti, Nicaragua, Vietnam, Camerun, Ciad sau din țări care nu mai există în prezent cu această denumire: Cehoslovacia, URSS sau DDR.

Pe viitor, îmi doresc să-mi măresc colecția și pentru asta mi-am propus să cumpăr timbre din fiecare țară pe care o voi vizita.

Salvatorul neașteptat

(Radu Andrei Moșoiu, clasa a 4-a, coord. Michaela Frunzăreanu)

În anul 1867, Vestul Sălbatic era într-o perioadă de mare extindere. Trei frați: Arthur, Thomson și Jack își vizitau unchiul la ferma lui din Blackwater.

Arthur era fratele cel mare – aventuros și curajos. Thomson, mijlociul, era deștept și silitor, iar Jack cel mic era mai curând împiedicat și sperios. Era țința glumelor celorlalți copii din sat, când mai făcea câte o boacăna.

Cei trei frați îl ajutau pe unchi cu animalele de la fermă, se jucau, pregăteau masa împreună și de cele mai multe ori înnoptau la el.

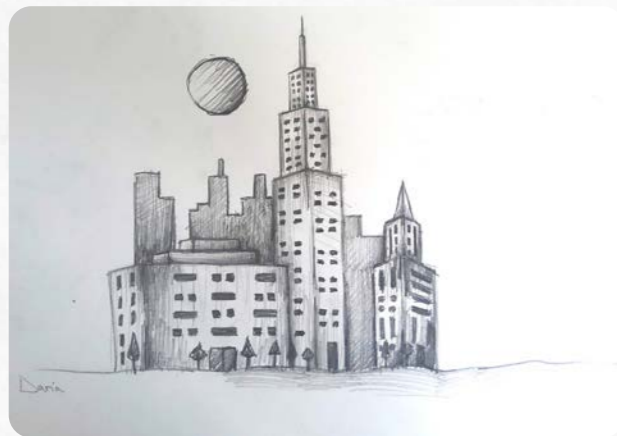
Într-o bună zi, unchiul s-a mutat din ținut și a lăsat ferma familiei copiilor, care a trebuit să se descurce cu animalele și treburile de zi cu zi.

După un timp, într-o după amiază ce se anunța liniștită, banditul John și oamenii lui au dat buzna la fermă și au furat tot ce au găsit. Jack cel mic a fost rapid și a fugit la șerif.

- Foc! strigă John.

Șeriful, împreună cu oamenii lui, au plecat de îndată în urmărire. S-au împărțit multe focuri de armă, însă oamenii legii au fost mai iscusiți și au reușit să îi prindă pe bandiți.

Morala poveștii mele: nu îi subestima niciodată pe cei ce par mai slabi, poți fi surprins de ceea ce pot face ei de fapt.

Cum am început să iubesc cărțile

(Daniel Burcin, clasa a 3-a)

Ei bine, totul a început vara trecută. Surioara mea a avut ca temă de vacanță să citească o carte care se numea „Olguța și un bunic de milioane” scrisă de Alex Moldovan. Din curiozitate am rugat-o să îmi citească și mie câteva pasaje. Mi s-a părut o carte extraordinară, așa că după ce ea a terminat-o, am rugat-o să mi-o împrumute și mie. Dar această rugămintă nu s-a îndeplinit la fel de repede ca prima. Sora mea a ascuns cartea, eu am reușit să o găsesc, ea a ascuns-o iar și ne-am jucat tot așa până am reușit să o iau de tot. Nici nu îmi închipuiam că acesta era începutul unei frumoase prietenii între mine și toate cărțile din lume. „Olguța și un bunic de milioane” nu m-a dezamăgit, pur și simplu nu am putut să o las din mână până ce nu am terminat-o. Am citit pe nerăsuflăte și celelalte două volume ale seriei.

Atras de frumusețea cărților, am descoperit în biblioteca de acasă prima mea carte de Jules Verne, „Ocolul Pământului în optzeci de zile”. După aceea am citit „20 000 de leghe sub mări”, „Cinci săptămâni în balon”, dar și „Zece negri mititei” de Agatha Christie, „Robinson Crusoe” de Daniel Defoe, „Contele de Monte Cristo” de Alexandre Dumas și altele.

Iubesc să descopăr mirosul unei cărți noi. Pentru mine, cititul este un portal într-o lume minunată, în lumea cărților – un loc superb în care poți împărtăși aceleași fericiri și tristeți cu personajele. Poți ajunge să iubești un personaj ca pe un prieten foarte bun, așa cum este pentru mine D'Artagnan, sau la fel de bine poți să plângi de-adevăratelea când a murit personajul preferat, așa cum mi s-a întâmplat mie cu Robin Hood. Iubesc să vorbesc cu prietenii mei și cu părinții despre ceea ce am citit și despre tot ce au trăit personajele.

De curând, această pasiune a mea a evoluat către dragostea pentru teatru și învățat poezii. Îmi place să îi surprind pe bunici și pe străbunica mea, recitându-le câte o poezie de Eminescu. Acum am început să citesc o carte care mă uimește foarte mult: „1001 de nopți”.

Vă recomand să faceți ce vă place, indiferent de ce zice lumea sau cât de geloasă e ea. Încercați să pășiți în lumea cărților! Sunt sigur că o veți iubi!

Am înțeles că nu trebuie neapărat să îți placă să citești, să înveți poezii sau să-i întreci pe toți la matematică sau la vreun sport, nici maestru la limbi străine nu trebuie să devii, pentru că fiecare are propriul dar de la Dumnezeu. Până la urmă trebuie doar să descoperi care este acest dar, să faci ce îți place și să-ți placă ceea ce faci.

Tainele bunicii

(Miruna Ion, clasa a 4-a, coord. Michaela Frunzăreanu)

- Povestea asta o să v-o povestesc doar vouă, le spuse bunicul nepoților. Am auzit-o când eram de vârsta voastră. Mai bine încep.

Povestea este despre o familie alcătuită dintr-o mamă, o soră mare pe nume Sybil, una mai mică numită Clarice și frățiorul lor de trei ani, James. Ei trăiau în Manhattan și aveau tot ce și-ar putea dori. Singura problemă era că nu își cunoscuseră niciodată bunica. Mama le promisese de trei ani că o vor vizita, dar asta nu se întâmplase încă. Adevărul e că bunica locuia într-o localitate mică din America, care era atât de necunoscută, încât nici nu apărea pe hartă.

Acum, mai bine vă povestesc puțin despre copii. Sybil avea doisprezece ani și era pasionată de jurnalism. Îi plăcea să discute cu oamenii, să le pună cele mai diverse întrebări și să afle lucruri interesante despre viețile lor. Clarice, mijlocia de zece ani, era campioană la gimnastică ritmică și câștigase zeci de medalii. Ultimul, dar nu cel din urmă, James, de abia împlinise trei ani, deci nu avea nici un hobby.

Iată că a venit și ziua cea mare, iar copiii urmau să ajungă cu trenul la bunica lor (asta dacă nimereau satul). Călătoria dură aproximativ șase ore, dar în sfârșit ajunseră. Se aflau în fața unei case colorate cu mulți gnomi de grădină, flori exotice și un lac în spate.

- Dragii mei, bine ați venit! îi întâmpină o doamnă cu haine multicolore și pensule în păr.

Aceasta se pare că era, în sfârșit, bunica! Copiii au făcut cunoștință cu ea și s-au acomodat imediat.

Bunica le-a făcut întâi un tur al satului și le-a prezentat puținii oameni care locuiau acolo. Mai pe seară s-au adunat toți în jurul unui foc de tabără și au început să glumească și să povestească.

După o lună la bunica, într-o zi, când tocmai le pregătea rulourile lor cu gem preferate, ea a început să tușească foarte tare. Nu era o tuse obișnuită, era una foarte puternică, care o făcu să leșine. Copiii, alarmați, au dus-o de urgență la spital. Doctorii au consultat-o și monitorizat-o, apoi unul dintre ei le-a spus:

- Bunica voastră are o boală neobișnuită, foarte rară, pentru care nu există încă tratament. Facem tot posibilul ca să o salvăm.

Sybil era exasperată, deoarece de abia o cunoscuseră și nu își putea imagina să o piardă atât de repede.

Bunica a rămas internată în spital o săptămână. Copiii veneau să o viziteze zilnic, însă într-o zi totul se schimbă. Când au ajuns la spital, mulți oameni stăteau în jurul patului ei. Era o liniște apăsătoare. Cu greu s-au strecurat și ei și au înțeles ce se întâmplase: bunica plecase într-un loc mai bun...

Din acel moment, toată lumea s-a schimbat și toată armonia și veselia au dispărut. Cei trei frați au fost luați de mama lor înapoi în Manhattan.

Întorși acasă, Sybil, Clarice și James au învățat o lecție de viață importantă din această întâmplare tragică: „Prețuiește fiecare clipă avută alături de cei dragi”.

IDEES Schüler: Sportlich stark und fit für die Zukunft

(Alina Corcodel, Sportlehrerin und Ioana Rădulescu, Programm- und Projektkoordinator)

Sport und körperliche Aktivität spielen eine entscheidende Rolle in der ganzheitlichen Entwicklung unserer Schulkinder. Mitten im Stress des Schulalltags vergessen wir oft, wie wichtig sportliche Hobbies sind. Diese bieten, zusätzlich zu den offensichtlichen gesundheitlichen Vorteilen, zahlreiche Möglichkeiten für soziales Lernen, Persönlichkeitsentwicklung und sogar akademischen Erfolg.

Wir sind bestrebt, unseren Schüler interessante Sportstunden und Optionalfächer im Schulprogramm anzubieten (wie zum Beispiel Aerobic, Basketball oder Aikido) und wir haben großen Spaß zusammen bei sportlichen Events, die unsere Gemeinschaft annähern und stärken – wie zum Beispiel unser jährliches Fridolin Cup, Cupa Prieteniei Interșcolare, Sportolympiaden des Rumänischen Bildungsministeriums (Basket- und Volleyball) u.a.

Zudem sind wir äußerst stolz auf unsere Schüler, die individuell, nach dem Schulprogramm, die Energie, Ausdauer und Motivation finden, eine sportliche Aktivität konstant auszuüben und sogar an verschiedenen Wettbewerben gegen andere Mitsportler anzutreten. Zu den von den IDEES Schülern meist ausgeübten Sportarten zählen: Schwimmen, Kampfkünste, Tennis, Gymnastik, Leichtathletik, Klettersport, Fußball, Basketball, Ballett, Schi usw.

Positive Auswirkungen von Sport:

Körperliche Fitness und Gesundheit: Regelmäßiger Sport hilft, fit zu bleiben, Muskeln aufzubauen und das Herz-Kreislauf-System zu stärken. Das sind gute Gewohnheiten für das ganze Leben.

Psychisches Wohlbefinden: Sport hilft, Stress abzubauen und gute Laune zu bekommen. Besonders Mannschaftssportarten helfen, besser mit anderen auszukommen und stark zu bleiben, auch wenn es manchmal schwierig wird.

Kognitive Entwicklung: Sport fördert das Denken, die Problemlösung und die schnelle Entscheidungsfindung. Das sind Fähigkeiten, die im Leben sehr nützlich sind.

Disziplin und Zeitmanagement: Wenn du Sport treibst, lernst du auch, diszipliniert zu sein und deine Zeit gut einzuteilen.

Lebenskompetenzen und Charakterbildung: Sport bringt dir nützliche Dinge bei, wie zum Beispiel Führung, Durchhaltevermögen und wie man auch nach Rückschlägen wieder aufstehen kann. Das bildet deinen Charakter.

Sport und Hobbys sind wie bunte Fäden im Schulalltag. Sie machen das Erlebnis reicher - von der Fitness bis zur Charakterbildung. Während wir die Schüler im Lernen unterstützen, dürfen wir nicht vergessen, welche wichtigen Lektionen sie durch Sport lernen. Das macht sie stark für alles, was noch kommt.

Die verschiedenen Kalender auf der Welt

(Simone de Turzansky, Deutschlehrerin und Lehrerin der Vorschulklasse)

Das neue Jahr steht vor der Tür. Wusstet ihr, dass die Zeitrechnung auf die Beobachtung von Himmelskörpern zurückgeht? Der Gregorianische Kalender als Sonnenkalender ist heute weltweit im Gebrauch – dennoch gibt es Kulturen, die ein ganz anderes Kalendersystem besitzen. Wie unterscheiden sich die verschiedenen Kalender auf der Welt?

Der Gregorianische Kalender

Unter Julius Cäsar wurde im Jahr 46 vor Christus das Jahr auf 365,25 Tage (also 365 Tage und sechs Stunden) festgelegt. Das war ein Versuch, sich den 365,2422 Erdumdrehungen eines Sonnenjahres rechnerisch anzunähern. Das **Julianische Jahr** (benannt nach Julius Cäsar) ist aber damit gegenüber dem Sonnenjahr um elf Minuten und 14 Sekunden zu lang, sodass die Abweichung im 14. Jahrhundert schon mehr als sieben Tage betrug.

Der **Gregorianische Kalender** geht auf Papst Gregor XIII. zurück, der das Kalendersystem 1582 reformierte. Um die Abweichungen zum Sonnenjahr auszugleichen, wurden vom 4. Oktober 1582 einfach zehn Tage übersprungen und direkt beim 15. Oktober 1582 weitergezählt. Zudem wurden verbesserte Schaltregeln eingeführt, um den Abweichungen entgegen zu wirken: Nur noch diejenigen Jahre am Ende eines Jahrhunderts sollten Schaltjahre sein, die sich durch 400 teilen ließen (wie 1600, 2000 usw.), sodass 400 Jahre im Gregorianischen Kalender um drei Tage kürzer sind als im Julianischen.

Auf diese Entwicklung geht unser heutiger Kalender zurück. In etwa der gleichen Zeit wurde auch der Jahresbeginn reformiert. Noch im Mittelalter begann das Jahr zu unterschiedlichen Zeiten. Nun wurde der Beginn des neuen Jahres offiziell auf den ersten Januar verlegt. Der Name des Monats stammt von dem lateinischen Wort „ianua“, was in etwa Tür, Eingang oder Durchgang bedeutet.

Diese Zeitrechnung wurde nach und nach von einem Großteil der Welt übernommen, von der Rumänischen Orthodoxen Kirche am 1. Oktober 1924, zuletzt von der Türkei im Jahr 1926 und von China im Jahr 1949. Als religiöser Kalender, ist der **Julianische Kalender** bei manchen orthodoxen Kirchen noch heute in Gebrauch. Orthodox bedeutet übersetzt „geradlinig“ – und somit blieben sie bei ihrer Linie, weshalb auch heute noch Weihnachten am 7. Januar gefeiert wird.

Porträt von Papst Gregor XIII (Ugo Buoncompagni)

Der islamische Kalender

Der islamische Kalender ist ein Mondkalender. Das heißt, dass ein neuer Monat immer dann beginnt, wenn der Mond nach Neumond wieder sichtbar wird.

Die Zeitrechnung beginnt nicht, wie in der christlich geprägten Kultur, mit der Geburt Jesu, sondern mit der „Hidschra“ – das ist die Auswanderung des Propheten Mohammed von Mekka nach Medina und die Ankunft in der Moschee von Qubâ. Das Jahr 2023 entspricht nach islamischer Zeitrechnung dem Jahr 1443. Der Jahresbeginn ist der 1. Muharram, welcher 30 Tage umfasst. Der erste Wochentag im islamischen Kalender ist der Sonntag und der letzte der Samstag. Das hat er unter anderem mit dem jüdischen Kalender gemeinsam.

Der chinesische Kalender

In China existieren neben dem Gregorianischen Kalender ein Sonnen- und ein Lunisolarkalender. Die Zeitrechnung beginnt 2636 vor Christus – der Legende nach soll der Kaiser Huang Di in diesem Jahr den chinesischen Kalender erfunden haben.

Das neue Jahr beginnt in China zum zweiten Neumond vor dem Frühlingsanfang. Der Jahresanfang wird stets so gelegt, dass die Wintersonnenwende auf den elften Monat fällt. Im Jahr 2024 fällt das Neujahrsfest in China auf den 10. Februar. In der volkstümlichen Zählung verfügen die Jahre über einen Tiernamen (Tiger, Drache, Maus, Schlange, Rind, Ziege, Hund, Affe, Schwein, Pferd, Hahn, Hase), der mit einem der fünf chinesischen Elemente (Feuer, Wasser, Erde, Holz, Metall) kombiniert wird. Das Jahr 2023 war das Jahr des Wasser-Hasens, 2024 ist das Jahr des Holz-Drachens.

Der jüdische Kalender

Das Jahr 2023 ist nach jüdischer Zeitrechnung bereits das Jahr 5784. Der wöchentliche Ruhetag „Sabbat“ fällt jeweils auf den Samstag und erinnert im Judentum an den Ruhetag Gottes nach der Schöpfung der Welt.

Der jüdische Kalender ist ein Lunisolarkalender: er richtet seine Monate nach den Mondphasen, es werden jedoch Schaltjahre eingefügt, um sich dem Sonnenjahr anzupassen. Im Gegensatz zum christlichen Brauch beginnt das jüdische Jahr nicht im Frühling, sondern im Herbst.

Der Beginn des jüdischen Kalenders wurde auf den Zeitpunkt der biblischen Schöpfung der Welt – das Jahr 3761 vor Christus festgelegt. Deshalb befinden wir uns nach dem jüdischen Kalender bereits im sechsten Jahrtausend.

Zu den herausragenden Leistungen der Maya zählt, dass sie schon sehr früh ein äußerst komplexes System zur Zeitmessung entwickelten. Sie hatten sogar mehrere Systeme, denn es gab gleich drei **Maya-Kalender**. „Haab“ hieß der Kalender, mit dem die Maya ein Sonnenjahr in 18 Monate mit jeweils 20 Tagen aufteilten. An das Ende setzten sie fünf namenslose Tage und kamen somit auf 365 Tage. „Tzolkin“ war der Ritualkalender, der 260 Tage zählte und mit dem vermutlich religiöse Zeremonien und Feiern festgelegt wurden und für Wahrsagerei genutzt wurde. Der dritte Maya-Kalender war ein „absoluter Kalender“. Er teilte die Zeit nicht in wiederkehrende Abschnitte wie Wochen oder Jahre auf, sondern bestand aus einer „langen“ Zählung: Beginnend mit einem Tag, der nach unserer Zeitrechnung dem 13. August 3114 vor Christus entspricht, wurde jeder Tag fortlaufend nummeriert.

Lumi fantastice

(prof. coord. Daniela Pițigoi)

Uneori, lumile fantastice reușesc să treacă dincolo de paginile cărților și de ecranele televizoarelor și se amestecă, nevăzute și nesimțite, printre noi. Și totul pare normal o perioadă, până în momentul în care, la ora de literatură, studiind serios și obiectiv trăsăturile fantasticului, ne dăm seama că lucrurile nu mai sunt chiar ceea ce obișnuiau să fie. Și atunci teoria se transformă în realitate și apar întrebările cu care încercăm să ne ajustăm vederea „normală” la noul univers din care facem parte: *Oare visez? Cei din jurul meu văd ceea ce văd eu? Cum se poate așa ceva? Ce se întâmplă? E adevărat sau halucinez?*

Elevii clasei a 9-a au plonjat în fantastic, pentru câteva minute, și iată ce a ieșit la iveală:

Ce se întâmplă? De ce afară nu mai sunt oameni, ci spiriduși? Cum este posibil ca oamenii să se transforme în spiriduși peste noapte? Oare sunt singura care vede așa ceva? Oare au pus stăpânire dintr-o dată aceste creaturi înspăimântătoare pe lumea noastră? Nu înțeleg ce se întâmplă; deși îmi este teamă de ei, sunt tentată să merg spre ei pentru a vedea dacă sunt sau nu inofensivi. Lucrul de care mă tem cel mai mult, însă, este întrebarea dacă am rămas singura ființă umană pe pământ și dacă toți cei apropiați mie au fost răpiți de spiriduși. Cuvintele mele sunt, se pare, de prisos, trebuie să aflu dacă ceea ce este în jurul meu este o realitate sau doar visez.... (Iulia Begu)

Visez? Unde mă aflu? Acum câteva momente dormeam în camera mea, iar acum m-am trezit într-o pădure neobișnuită. De ce sunt frunzele copacilor albastre și de ce izvorul are o culoare verde cum nu am mai văzut? Oare ce tip de creaturi există în această pădure bizară? (Nouri Iordache)

Ce se întâmplă? Parcă eram la mine în cameră... nu cred că este adevărat. Nu! Sigur nu este adevărat, adică sigur nu există unicorni și pisici care zboară peste tot. De ce am fost trimisă aici? Adevărul este că toți sunt foarte drăguți, și unicornii, și pisicile. Nu! Trebuie să mă concentrez ca să pot ieși de aici. Oare pot lua o pisicuță cu mine? E așa pufoasă.... Dacă mă gândesc mai bine, nu ar trebui să fac asta, pentru că adevărul este că mi-e frică. Nu știu cum să mă întorc în lumea reală și nu îmi place deloc sentimentul. Parcă locul ăsta devine din ce în ce mai înfricoșător. Trebuie, trebuie să ies.... (Tania Pavel)

Oare cei de lângă mine văd același lucru? Halucinez? Acesta este cumva un cal cu un corn în mijlocul frunții? Un unicorn? Mă gândeam că asemenea ființe există doar în lumi ficționale. Cred că orele de azi, de la școală, m-au obosit foarte tare... (David Weidinger)

Cum este posibil așa ceva? Călătoria în timp era doar teoretică... dar am reușit! Asta nu înseamnă că înțeleg, deși este fascinant. Oare în ce an mă aflu acum? O, nu!!! Mă mai pot întoarce? Trebuie să pot... trebuie să găsesc o cale, trebuie să existe una, trebuie... (Marius Nițulescu)

Cum am ajuns aici? Țin minte bine că eram în cameră, dormind, iar acum sunt aici. Este întuneric, nu văd nimic. Băjbâi după un întrerupător, aprind lumina... Sunt pe un teren de baschet, iar Kobe Bryant mă învață cum să nimeresc coșul, de fiecare dată. (Miunea Nițulescu)

Ce se întâmplă? Eram acasă, în camera mea, dormind, iar acum nu înțeleg unde mă aflu. EXTRATEREȘTRI??!!! Cât de mult am dormit? Cum este posibil așa ceva? Existența extraterestrilor nu este o fantezie? Sunt reali? Oare mai sunt și alți oameni în viață? Oare și ei îi văd pe extraterestri? (Albert Andrei)

Cum este posibil așa ceva? Sigur am halucinații... sau, poate, e adevărat? În momentul ăsta, nici nu mai știu ce să cred. Mi se pare incredibil faptul că aceste mașini pot pluti în aer, aproape imposibil. Poate gravitația asta ciudată e de vină sau poate doar visez. Dar, chiar și așa dacă ar fi, totul pare atât de real! Sunt uimită de tot ceea ce se ivește în fața ochilor mei. (Luana Popescu)

Oare e adevărat? Oare este cine cred eu că este? Marele inventator Benjamin Franklin se află la câțiva pași de mine. Cum a ajuns el aici, chiar nu știu, dar tare mi-ar plăcea să aflu. Oare s-ar speria, dacă m-aș apropia și l-aș întreba ceva? Sincer, nu știu dacă trebuie să încerc sau nu. (Loukas Papanikolaou)

Poate ochii sunt cei care îmi joacă feste, iar urechile susțin minciuna. Visez, oare? Sper că nu, deoarece vreau să mai stau puțin pe aici și să mă bucur de căldura care mă învăluie. Poate părea cam egoist din partea mea, dar mai vreau puțin, doar puțin; mă țin strâns de sfiorica pe care o am în mână și o simt mișcându-se, luându-și avântul pentru următorul nostru drum. (Karina Iliescu)

Oare cei de lângă mine văd același lucru? De ce mi se pare că am vedenii? Poate că ochii îmi joacă feste. O, nu! Dacă... dacă ceea ce văd se va întâmpla în viitorul apropiat, oare am o premoniție? Când a început asta? Ieri, totul era cât se poate de normal, vedeam doar lucruri pe care era normal să le văd. Oare am fost blestemată sau binecuvântată? Ce pot face cu această putere extraordinară? (Erika Petcu)

Aleea Principală

(Ana-Carolina Vilaia, clasa a 7-a)

În acest număr al revistei vrem să vă prezentăm o elevă remarcabilă, care strălucește în lumea scrisului. Numele ei este Ana-Carolina Vilaia și este elevă în clasa a 7-a.

Iată câteva impresii ale profesorului său coordonator, doamna Ana Tudor:

„Pentru Carolina, penița și hârtia sunt ca o a doua limbă. Este o tânără pasionată de cuvinte și povestiri. De-a lungul anilor, s-a evidențiat prin creativitatea ei debordantă și abilitatea de a transpune lumea în cuvinte captivante. Reușește să își exprime gândurile și emoțiile într-un mod care îi inspiră pe cei din jur. Cu un simț acut al observației și o imaginație bogată, Carolina creează povești care nu doar că te captivează, dar și te transportă în lumi fantastice și te fac să reflectezi asupra vieții. Talentul ei de a aduna cuvintele în modul potrivit pentru a transmite emoții este cu adevărat remarcabil. Este cu adevărat un privilegiu să o avem pe Caro în comunitatea IDEES. Cu siguranță vom mai auzi de ea în viitor, deoarece această tânără talentată explorează noi orizonturi și va continua să își împărtășească poveștile.”

Era ceață. Prin aerul înecăcios, un șir lung ca o pată vagă, fumurie, înainta într-o liniște solemnă, singurul lucru ce o tulbura fiind zgomotul strident al pietrișului colțuros frecându-se de pământul uscat, plin de crăpături ramificate. Târșându-și cu greu picioarele vinete, pline de bătătură umflate, gemeau în tăcere, sperând că cineva va veni după ei, dar era deja prea târziu - odată ce intrai, nu mai puteai ieși. Respirațiile le erau întretăiate, iar suflul greu, nepermițându-și să scoată vreun sunet, silindu-se să tacă. Tremurau în agonie cu dinții încleștați și buzele sparte, al căror sânge-l devorau cu lăcomie. Lacrimi seci li se scurgeau din ochii decolorați, croindu-și drum prin praful de pe fețele trase și osoase, lăsând în urmă dâre ce le expuneau pielea de mult îngropată în mizerie. În șiroaie, se scurgeau de pe bărbie pe pământul aspru și dispăreau uitate. Tălpile sfâșiate din pânză subțire erau îmbibate în sânge absorbit de material. Cu fiecare pas, sângele dens se scurgea din zdrențele pătate, croite cu grabă din saci vechi de cartofi. Părea că muchii ascuțiți ca lama unor pumnale se-nfgeau în tălpile prizonierilor, sfâșiindu-le carnea și distrugându-le țesuturile, lăsând sânge gelatinos și închegat să se scurgă pe pietriș, unde se va fi uscat pătând Aleea Principală pentru totdeauna.

Pașii se opriră abrupt în loc la strigătul unui comandant.

- *Halt!*, răsună comanda în urechile sergenților ce flancau șirul de prizonieri pe ambele părți. Vizibil confuzi își ațintiră privirea asupra comandantului ce asculta cu interes cuvintele șoptite ale unui mesager tânăr și înalt, ce stătea aplecat asupra acestuia. Încheind discuția, mesagerul se-ndreptă de spate, cu uniforma lui cenușie orbindu-i pe cei din jur și o luă înapoi la pas, salutând.

Răspunsul se pierdu în rafalele de vânt ce începură brusc dinspre nord-vest, zguduind copacii înalți de pe Aleea Principală, ale căror crengi se unduiau amenințător prin aer, tăind stratul de ceață, cu frunzele foșnind agresiv la fiecare tresărire. Zdrențele jerpelite și lălâi se unduiau în vânt, biciuind purtătorii pe spate, lăsând răni adânci și zgârieturi sângerii, umplând găurile din material cu aer rece, făcând prizonierii să tremure încet. Nu îndrăzneau să ridice ochii din podea, speriați de ce se va întâmpla dacă ar face-o. Povești despre metode de tortură și camere secrete răsunau în tot lagărul, iar imagini cu naziști cocoțați deasupra unor mese de spital cu bisturie în mână, îi bântuiau noaptea-n somn când plângeau lacrimi amare. Nimeni n-avea să riște cea mai mică impolitețe, speriați de moarte, traumatizați de vise. Pe deasupra, primul ce îndrăznea să încerce să evadeze avea să sfârșească torturat public pentru învățământul celorlalți, toată lumea o știa, căci fuseseră bine instruiți.

- *Planänderung, führt diese Blutegel zur Waschanlage! Und folgt den Protokoll!* (Schimbare de plan, conduceți lipitorile astea la spălătorie! Și urmați protocolul!), scuipe comandantul, iritat.

Deviaseră de la Aleea Principală, iar acum, conduși de sergenți și soldați înarmați, înaintau stângaci, împleticindu-se către o baracă din lemn putred, ascunsă în spatele clădirii centrale unde aveau loc conferințe și se aflau dușurile pentru prizonieri. Un soldat smuci mânerul, făcând balamalele să țipe ascuțit, iar ușa se deschise larg, dezvăluind un interior de lemn putrezit. Un val de mucegai îi izbi în față iar deținuții fură împinși înăuntru, picând unii peste alții și călcându-se în picioare. Intrând în cameră și frecându-și tălpile de podea, degetele le treceau peste lemnul îmbibat în apă mocirloasă de ploaie, iar așchii subțiri li se-nfgeau în tălpile sângerânde. Cel mai scund dintre soldați păși în față, făcându-și loc cu coatele, și smulse un lanț masiv de metal, agățat de un cui ruginit, înfipt strâmb în perete, de pe care picura apă de ploaie. Așezându-se fără nicio rezistență într-un șir, cu capetele plecate și gâturile uscate, se lăsară încătușați și legați cu lanțul. Pășind cu grijă în exterior, trași și smuciți brutal în toate părțile, cu degetele soldaților înfipte-n umeri și ținuți de lanț ca-ntr-un frâu, fură mânați afară din incintă printr-un gard electric.

Ceața începu să se ridice. Înaintând cu suflarea întretăiată, păseau pe un pod rezistent, de piatră, suspendat deasupra unui râu involburat, plin de oase demult uitate. Culoarea din ochi le reveni încet, iar printre lacrimi și durere se zăreau zâmbete schimonosite. Obrajii palizi li se îmbujorară, iar fiecare pas era o încântare în ciuda sângelui ce le țâșnea din tălpi. Începeau să-și amintească cum era să fii liber, înainte de a fi dați afară din propriile case, separați de familii și aruncați fără motiv aici. Nu știau ce au făcut, nu le fusese explicat, dar nu mai conta demult, căci au ajuns să accepte ceea ce nu pot schimba, știind că trebuia să se agațe de singurul lucru care le-a mai rămas, deși erau amenințați continuu că-l vor pierde: viața. Trebuia să rămână puternici până cedau de la efort, căci altfel vor fi luați și vor rămâne uitați pe vecie.

Rafalele se-nțețiră, proiectând o pietricică pătată de nămol întărit și împodobită cu pânze firave de păianjen, în aer, ce ateriză cu un zgomot puternic de bolborosit în valuri și îi smulse abrupt din gânduri.

În față li se-ntindea o alee de pământ și mocirlă, înconjurată de conifere de un verde pal, uscat, pe a căror ace se odihnea un strat dens de praf. Din alee se desprindea o bifurcație îngustă în stânga, mărginită de bolovani așezați aleatoriu de-a lungul ambelor cărări. Ducea la o bisericuță cu exteriorul de un roz șters, flancată de statui de bronz decolorate de timp, înfățișând sfinți celebri, decorată cu icoane și cruci, agățate pe pereții roși de timp. Niște crăpături firave își făceau loc printre bucățile picate de tencuială și vata ce ieșea din perete, iar acoperișul de lemn începea să mucegăiască, apă de ploaie scurgându-se din tavan, formând bălți în singura cameră întunecată. Aleea Principală, pătată de băltoace noroioase, ducea la o construcție albă, alungită.

Verdeața din jur le amintea de viața lor de dinainte să fie luați. În Partea Principală singura verdeață erau copacii de pe Aleea Principală și le era dor de ea și de mirosul dulce de iarbă. Poarta fu brusc trântită și încuiată în spatele lor, făcându-i să tresare.

Aliniați în fața lungii spălătorii, fură instruiți:

- *Hier ist die Waschanlage!* (Aici e spălătorie!), urlă comandantul în fața unei bătrâne, stropind-o cu salivă.

Was ihr, ekelige Dinge, tun müsst, ist leicht! (Ceea ce voi, chestii revoltătoare, trebuie să faceți, e simplu!)

Seid ihr aufmerksam!? (Sunteți atenți?!), suieră bărbatul, ațintindu-și bastonul în fața unui băiețel firav cu privirea în podea. *Ihr sollt alle getragenen Kleider sammeln und diese ausgeben!* (Trebuie să strângeți toate hainele purtate și să împărțiți astea!), spuse el, îndreptându-și bastonul către niște cărucioare umplute până peste vârf cu haine „curate”. *Seid hier bevor es dunkel wird, mit den Kleidern!* (Să fiți aici înainte să se întunece, cu hainele!), le porunci, iar poarta fu din nou deschisă.

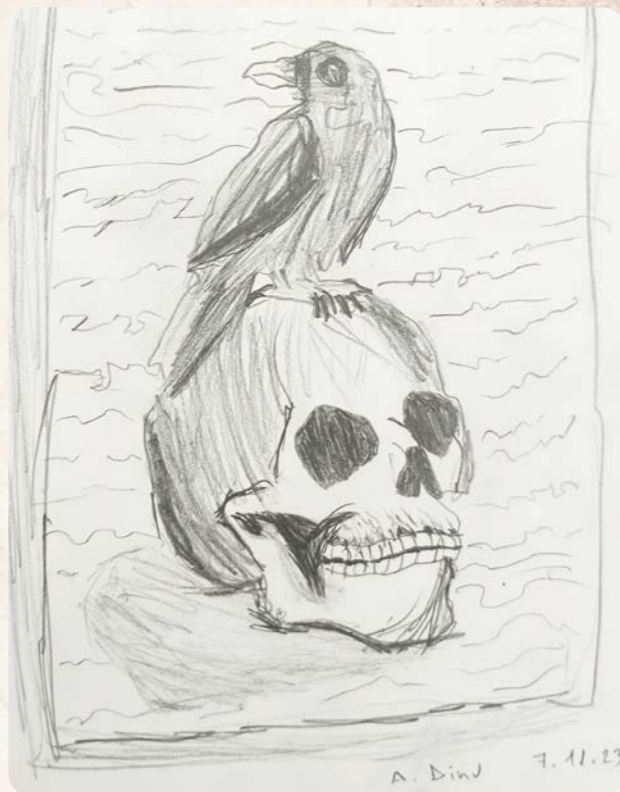

Soarele ieși din nori, pârjolind pielea deținuților și arzând-o fără milă, dezvăluindu-le carnea brăzdată și sângerie, lăsându-le pete roșii, umflate, respingătoare pe gât și pe spate. Încleștându-și mâna scheletică pe mânerul ruginit al un vagon vechi cu pânze subțiri și găurite, atârnat în stâlpi cilindrici, prăfuiți de metal, căra un morman de haine aspre, peticite pe brațul plin de tăieturi adânci și urme de arsuri severe. Roțile îndoite de metal, pătate de noroi, scârțâiau strident, acompaniind vâlva de pe Aleea Principală. Avea părul negru, unsuros, de-abia ajungându-i până la umeri, fața palidă ca a unei stafii, iar încheieturile ce i se iveau de sub mânecile lălâi, mâncate de molii, îi erau nenatural de subțiri, pe acestea ivindu-se vene de un albastru intens prin pielea translucidă. Ochii închiși la culoare scanau aleea, făcându-și loc printre alți deținuți. Coastele îi străpungeau hainele, iar stomacul începu brusc s-o doară și respirând cu greu, se sufoca. O substanță gelatinoasă i se urcă pe gât, cățărându-se cu rapiditate până când era gata să vomite, dar o înghiți înapoi. Nu mai mâncaseră de o săptămână. Îi intră praf în ochi, făcându-i să lăcrimeze ușor, și se șterse cu mâneca murdară, ce-i lăsă pete pe față.

Ridicându-și privirea, era învăluită de un nor înecăcios de praf. Biciuind aerul cu palma, tușind și înecându-se, distinse cu greu, printre fum și praf, o pată deformată în depărtare, printre Casele Lungi 4 și 6. Se îndreptă de spate și o porni agale într-acolo, strecurându-se printre soldați și butoaiele sparte de lemn, din care se scurgea un amestec cleios. Pășea cu grijă printre cioburile împrăștiate pe jos. În fața Postului înalt din Est, construit din blocuri masive de piatră, Grupul 13 tăia lemne, supravegheat de soldați. Suspinând imperceptibil, fata se apropie încet, cu capul plecat, tremurând. Un soldat se desprinse din grup și scuipându-i în față începu să-i caute printre hainele de pe braț și în coș, cercetând rapid, și aruncând zdrențele dintr-o parte-n alta, pipăind materialul cu mânușile din piele. Cu dinții încleștați aștepta în tăcere.
- *Alles ist in Ordnung, beweg dich!* (Totul este în regulă, mișcă-te!), anunță el, retrăgându-se. Împleticindu-se și târând căruciorul, începu să împartă hainele.

Venea noaptea. Târșâind vagonul plin de zdrențe purtate, pătate și impregnate de un iz de transpirație și durere, trecea printre Casele Lungi 2 și 4, cu acoperișurile găurite, în a căror umbră se ascundeau printre butoaie șobolani jechoși. Geamurile uleioase, crăpate, erau acoperite de mozel negru de nestrăbătut cu privirea, iar grinzile erau ornate cu pânze întortocheate de păianjen în care gândaci păroși atârnavu morți, gata să fie devorați. Cutii de lemn putrezit, roase de timp, pe care începeau să se formeze straturi pufoase de mucegai, se sprijineau de pereții strâmbi, de un gri pal. Urme de ghete erau vizibile prin praf, presate în podea și stropi vâscoși de sânge se scurgeau pe pereți, lăsând în urmă dăre cleioase pentru a se usca în cele din urmă. Ploaia se scurgea ca mărul de pe țigle, formând bălți tulburi în gropile de pe jos. Pereții erau găuriți de gloanțe, iar pământul bătătorit era străbătut de crăpături adânci, ce se-ntindeau până pe Aleea Principală. Trecând peste o pietricică tocită, ascunsă de umbre, vagonul se dezzechilibra brusc, azvârlind hainele în aer și, alunecându-i din mână, rugina îi tăie adânc palma. O roată se propti într-una dintre crăpături și rămase înțepenită. Confuză, Gwen își înfipse unghiile în vagon și smucind mânerul, rămase cu el în mână. Exasperată, abandonă căruciorul, lăsând mânerul să cadă, împrăștiind pojghițe de rugină pe pământ, și se repezi către Aleea Principală, călcând pe cioburi ascunse de praf ce i se înfugeau în tălpi, căutând ajutor, căci trebuia să ajungă înapoi înainte de înserare.

Un șuierat constant răsuna printre rafalele de vânt. Tresărind, îngenunchie după niște butoaie găurite, pietricele lipindu-i-se de genunchiul transpirat și intrându-i în rana deschisă ce i se întindea pe picior, praful pătrunzându-i în sânge. Străduindu-se să nu geamă, lipindu-se de peretele ud din dreapta, de pe care se desfăcea tencuiala, trase cu urechea, lungindu-și gâtul peste butoaie și după colț. Aleea Principală era pustie. Mijindu-și ochii, distinse uniforme de cenușii prin întuneric. Ascultând în tăcere, înmărmuri. Pupilele i se dilată de groază, iar inima îi stătu în loc. Cu degetele ce i se încolăceau nervos, se sufoca, tușind imperceptibil. Ochii i se umflară instant, iar toate lacrimile pe care s-a forțat să le înghită până acum țâșniră brusc, udându-i fața. Gura îi încremeni larg deschisă, lăsându-i gâtul să se usuze într-un urlat înăbușit de lacrimile sărate ce-i șiroiau pe fața schimonosită. Picioarele îi erau încleștate și fu copleșită de un val de panică și suferință ce se dezlănțuiră atunci când cuvintele răsunară în aer:

- *Morgen gehen die Kinder zu den Duschen. Sie halten nicht so viel ohne Essen durch und sie sind auch schwach. Das können wir uns nicht leisten und sie sind ja unnützlich.* (Măine merg copiii la dușuri. Nu rezistă prea mult fără mâncare și mai sunt și slabi. Nu ne permitem asta și oricum sunt nefolositori.)
Va urma...

Creșa și Grădinița Germană Fridolin

Str. Temișana nr. 1
Sector 1, București

www.idees.ro/gradinita-germana-fridolin

contact@idees.ro

0744 391 114

Liceul Teoretic German IDEES

Str. Făgăraș 9-13
Sector 1, București

www.idees.ro

contact@idees.ro

0744 391 114

idees.ro